

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ἜΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

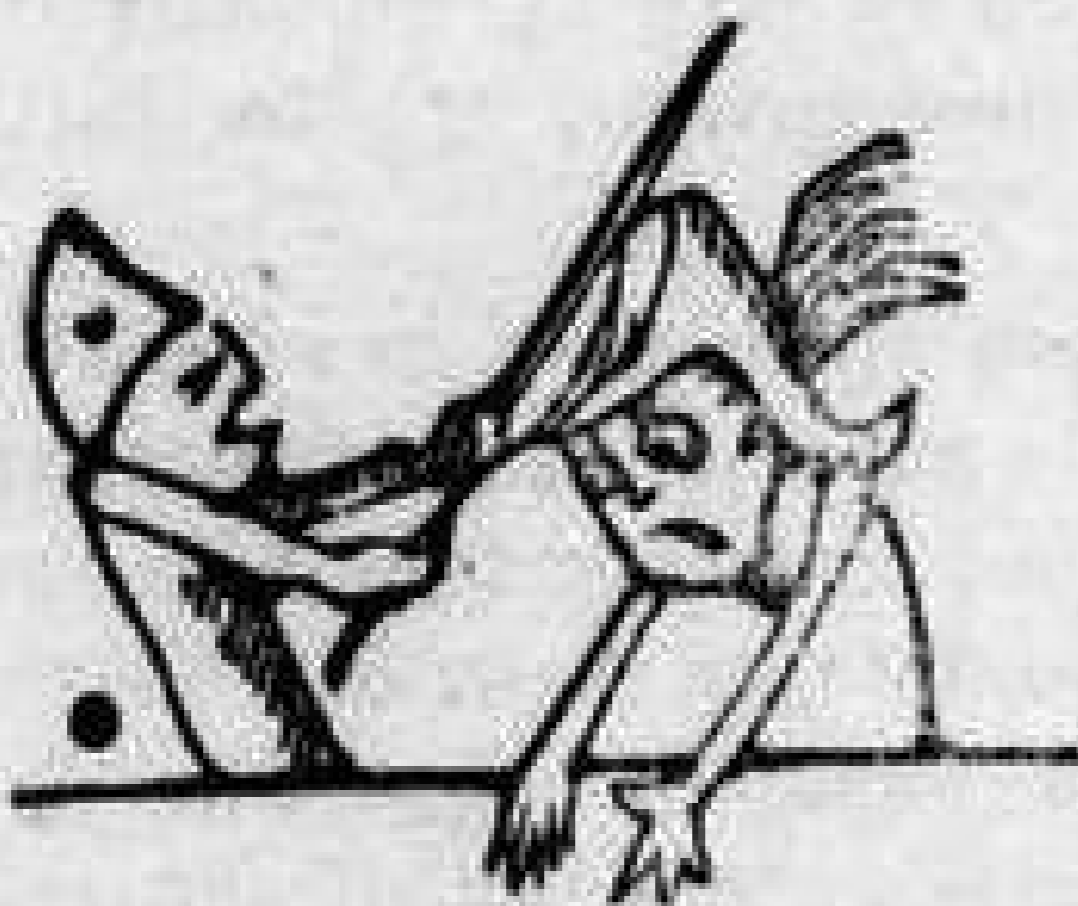
Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῆντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάξῃ ἄβρηκα λέξι : ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνο μιά φορά θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐ μ ἔ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὄ' Ρ ω μ η ὅ ς μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δῆν ὅποιοι θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκάτη Νοεμβρίου
καὶ φόνου τοῦ Λαυρίου.

Νούμερο σαράντα δύο
καὶ βοή 'στὸ Ὑπουργεῖο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Καὶ τέλος πάντων ἐπῆσαν καὶ τοὺς Λοιδωρικιώταις...
καὶ ξέρεις δὲν φορούσανε, βρὲ Περικλῆ, καπόταις,
φοροῦσαν εὐρωπαϊκὰ σουρτοῦκα καὶ γελέκα,
καὶ ἐβαστοῦσ' ἐπάνω του καθένας ἀπὸ δέκα.
- Π.—Πάλι μοῦ τὰ παρεξηγεῖς καὶ μοῦ τ' ἀνακατεύεις,
μὰ ἔτσι πάντα, Φασουλῆ, θὲ νὰ μὲ κοροϊδεύης;
- Φ.—Σοῦ λέω πῶς τοὺς ἐπῆσαν κοντὰ στὸ Λοιδωρικί...
κι' ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, μὲ πιάνει τέτοια φρίκη,
ποῦ μοῦρχεται, βρὲ Περικλῆ, νὰ γίνω Καρμανιόλα,
καὶ τὰ κεφάλια τους μὲ μιά νὰ πετσοκόψω ὄλα.
- Π.—Μὰ τέλος πάντων δὲν μοῦ λές, βρὲ ἀδελφέ, τί τρέχει;
- Φ.—Μωρὲ μὲ σένα, Περικλῆ, κανένας δὲν ἀντέχει.
Μὰ πῶς; δὲν ἔμαθες ἐσὺ τὴν φοβερὴ ληστεία,
τὸν φόνο καὶ τοὺς σκοτωμούς, πτώματα τ' ὄλον τρία,
τὸν Νάτσο τὸν ἑρηφάνο, τῆς ἑκατὸ χιλιάδες,
τὸ ἄλογο, τὴν ἀμαξα, τοὺς ἔξη γαλατάδες,
τὸν Μπένση, τοὺς ἀνακριτὰς, τὸν ἀτιμο Παγίδα,
τὸν Βαρελίδη, τὸν Κωστῆ, τὸν ἐντιμο Καρούδα,

τὸν Λέκα τὸν διοικητῆ, τὸν κύριον Κυτσίκη,
(ξέρεις ποιὸν θέλω νὰ σοῦ πῶ; αὐτὸν τὸν πρωτοδίκη),
τὸν Σμίλια, τὸν τηλέγραφο, τὸν φοβερὸ Κατρώνη,
τὸν Κοσσονάκο, τὸν Μετρουδ, τὸν Φῶν Κολοκοτρώνη,
καὶ τὸν Μπαλταδωρόπουλο, αὐτὸν τὸν ἄνωματάρχη,
ποῦ τέτοιος χωροφύλακας 'ς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει,
τὸν ἑπαρχο τῆς Ἀμφισσας Ἄνδρουτσον Ὀδυσσεά,
τὸν δήμαρχον, τὸν ὑπουργὸν καὶ τὸν εἰσαγγελέα,
καὶ γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ ἐκεῖνον τὸν Τζαφέρη,
τὸν ἀστυνόμον Πειραιῶς, καθὼς καὶ τὸν Ἀλφιέρη;

- Π.—Λοιπὸν γιὰ διηγῆσου μοῦ πῶς ἐγινε τὸ πρᾶγμα.
- Φ.—Μόλις τὸν φόνο ἄκουσαν σηκόνετ' ἓνα τάγμα,
σηκώθηκε καὶ δεύτερο, σηκώθηκε καὶ τρίτο...
- Π.—Μωρὲ μ' αὐτὰ τὰ τάγματα, μὰ τὴ ζωὴ μου, φρίττω!
- Φι.—Στάσου νὰκούσης, Περικλῆ, νὰ κάνης ἄλλο χάρι...
- Τὸ κάθε τάγμα ἄρχισε νὰ περιδιαβάξῃ.
Οἱ μὲν εἰς τὰ ἐνδότερα πηγαίνουνε τοῦ δρόμου,
οἱ δὲ 'στὰ ποῖο ἐνδότερα βαδίζουν μετὰ τρόμου,
ψάχνουν ἐδῶ, ψάχνουν ἐκεῖ, ψάχνουν καὶ παραπέρα,
πολιορκοῦν τὴν θάλασσα, πολιορκοῦν τὴν ξέρα,
στελλοῦνε καὶ τὸν «Ὀλυμπο», στέλλοῦνε καὶ τὴν
«Κίσα»,
κι' ἔτσι τὸ πρᾶγμα ἔπῃγανε ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!
Καὶ νὰ διὰ χωροφύλακες εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους!...
στέκονται, ἀφουγκράζονται, ἀκοῦνε δύο κτύπους,
«Τίς εἶ;» φωνάζουν ἄγρια «Ρόσης» αὐτὸς φωνάζει,
τὸν πιάνει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ τρεῖς τοῦ κατεβάξῃ.
Κερνᾷ ὁ Ρόσης, πίνουνε καὶ τοῦ τῆς βρέχουν πάλι,
κερνᾷ ὁ Ρόσης ἄλλη μιά κι' ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλλῃ.
Καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, τὸν ἄφησαν νὰ φύγῃ...
Καὶ τὴν ἄς ἐπανέλθωμεν 'στὸ ἄλλο τὸ κυνήγι.
- Π.—Βρὲ Φασουλῆ, γιὰ ἄφησε αὐτοὺς τοὺς χωρατάδες,
καὶ πὲς μου τί ἀπέγιναν οἱ φοβεροὶ φονιάδες;

- Φ.—Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ μπόγηδες μαζί με τὸν Παγίδα κοντὰ εἰς τὴν Καμάριζα ἐστήσανε παγίδα.
- Π.—Καὶ ἡ Καμάριζα αὐτῆ, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ πέφτει;
- Φ.—Ἐκεῖ κοντὰ ποῦ ἐπιασαν τὸν ἄτιμο τὸν κλέφτη. Παραμονεύουν κι' οἱ ἐπτὰ καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζουν, μόνον κατὰ τὸ Λαύριον συγνὰ πικρὰ κυττάζουν, ὅταν τ' ἀμάξι ἔξαφνα ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη.... ἀμέσως ἓνα σφύριγμα ἀκούεται τσοπάνη. Ὁμοῦν ἐξαίφνης κι' οἱ ἐπτὰ, πυροβολεῖ ὁ Νάτσος, ἀλλὰ εὐθὺς τοῦ ἔρχεται ἴσ' ἀπὸ μούτρα ἓνας μπάτσος, πυροβολεῖ καὶ δεύτερον σὺν ἀξιο παλληκάρι... καταραμένη ἡ στιγμή! κανένα νὰ μὴν πάρη! καὶ οἱ φονιάδες μονομιᾶς πυροβολοῦνε ὅλοι, καὶ τρώει τρεῖς λεβέντηδες τὸ ἄτιμό τους βόλι. Τί κρίμα νάχουν ἄρματα ἀκόμα κι' οἱ προδόταις!
- Π.—Καὶ εἶναι ὅλοι, Φασουλῆ, αὐτοὶ Λοιδωρικιώταις;
- Φ.—Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ σὺ, βρὲ, δὲν τὸ ξέρεις; Λοιδωρικιώταις ὅλοι τους, ἀκόμα κι' ὁ Τζαφέρης. Ὁμοῦν λοιπὸν καὶ οἱ ἐπτὰ, τραβοῦνε τὰ μαχαίρια, τοὺς δένουν τὰ ποδάρια των, τοὺς δένουν καὶ τὰ χέρια. Καθὼς δὲ ὅταν ἀετὸς πετᾷ εἰς τοὺς αἰθέρας, καὶ ἀπὸ κάτω κυνηγοὶ ἐπτὰ τοῦ ὀίχθουν σφαίρας, κι' ἐκεῖνος φεύγει, Περικλῆ, καὶ προσοχὴ δὲν δίνει, καὶ κάπου-κάπου ἓνα κ ρ ἄ σπαρακτικὸν ἀφίνει, ἔτσι κι' ἐκεῖνοι ἔπεσαν ἐπάνω τῶν θυμάτων, κι' ἐλήστευσαν καὶ ἔγδυσαν εὐθὺς τὰ πτώματά των ψάχνουν παντοῦ καὶ οἱ ἐπτὰ με μᾶτι διψασμένο. καὶ μοναχὰ τὸ ἄλογο κυττοῦσε ματωμένο. Καὶ τέλος πάντων ἄρπαξαν τῆς ἑκατὸ χιλιάδες, καὶ ἴδωθε πάνε, Περικλῆ, καὶ κλέφτες καὶ παραδες.
- Π.—Ψυχὴ μου νὰ τῆς εἶχα γῶ!
- Φ.— Σώπα, βρὲ Περικλῆ μου, καὶ μόνον ἂν τὸ φαντασθῶ σπαραξίτ' ἡ ψυχὴ μου.
- Π.—Λοιπὸν;
- Φ.— Λοιπὸν ἐτρέχανε τὰ τάγματα δρομαίως, καὶ ἀπὸ ἐδῶ τηλεγραφοῦν εὐθὺς τοῦ Ὀδυσσεῶς, καὶ ἴσ' τὸν Μπαλταδωρόπουλο αὐτὸς τὸ ἀναγγέλλει, καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος μιὰ διμοιρία στέλλει, κι' ἡ διμοιρία ὕστερα ἴσ' τὸ δρόμο τῆς τσακόνει τοὺς ἄνω δαὸ ὀπλαρχηγούς, Παγίδα καὶ Κοτρώνη. Ἄλλ' ἐν αὐτῷ τῷ μεταξὺ ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα ἐσυζητοῦσε, Περικλῆ, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα, κι' ἐννοιωθε μὲς ἴσ' τὰ στήθια του πολὺ μεγάλη λύπη, κι' ἐπρόσμενε κάθε στιγμή με τόσο καρδιοκτύπι νὰ μάθῃ καμμιά σύλληψη διὰ τοῦ τηλεγράφου, καθὼς προσμένουν τὸν Χριστὸ νὰ ἔβγῃ ἐκ τοῦ τάφου.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ ἴσ' κείνον τὸν Τζαφέρη.
- Φ.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ! θαρρῶ πῶς δὲν συμφέρει. Ἄκουε ἐκεῖ νὰ βρῖσκονται ἀβάφτιστοι κλητήρες, ποῦ νὰ τοὺς ἀγοράζουνε με δαὸ δραχμῶν μπακιρίαις; Ἄκουε ἐκεῖ ἀσφάλεια, ἀκούε ἀστυνομία, νὰ κλέβουν ἴσ' τὴν Καμάριζα ὀλόκληρα ταμεῖα; Τὸν Κοσσονάκο μοναχὰ λυποῦμαι κατὰ βάθος, γιὰ τὸ ἴσ' ἐκεῖνον πάντοτε ξεσπάζει κάθε λάθος, ἐνῶ αὐτὸς τὸ χρέος του πολὺ καλά τὸ κάνει, ἀλλὰ μὲς ἴσ' τὸ Ῥωμαῖκο καὶ ὁ Φουσσὲ τὰ χάνει.
- Π.—Ποιὸς εἶναι πάλι ὁ Φουσσὲ;
- Οὔτε αὐτὸν δὲν ξέρεις; Αὐτὸς εἶναι πασίγνωστος καθὼς κι' ὁ Ἰαβέρης, ὑπαστυνόμος ἔξοχος Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, κι' ἔπαιζε ρόλο δυνατὸ εἰς τὰς ἀνωμαλίας... Ἀλήθεια ξέρεις, Περικλῆ... θὰ δώσουν καὶ βραβεῖο ἴσ' ἐκεῖνους ὅπου ἐπιασαν τοὺς ἀνωτέρω δύο.

- Π.—Καὶ πόσο θὰ τοὺς δώσουνε;
- Φ.— Δέκα σωσταῖς χιλιάδες, μὰ θὰ τὸ ὀίξουν ἴσ' τὸν κουφό, θαρρῶ, οἱ μασκαράδες.
- Π.—Καὶ ποιὸς τῆς ἐπροκήρυξε;
- Φ.— Ἐκεῖνος ὁ Σερπιέρης, καὶ τὶ κουμίσι εἶν' αὐτὸς βεβαίως θὰ τὸν ξέρης.
- Π.—Καὶ ποιὸς νομίζεις, Φασουλῆ, πῶς πρέπει νὰ τὸ πάρη;
- Φ.—Νά, ὁ Μπαλταδωρόπουλος, τὸ πρῶτο παλληκάρι.
- Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ φρονῶ.
- Φ.— Ἐγὼ ὁ ἴσ' νωματάρχης.
- Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ φρονῶ πῶς κάνει γιὰ Νομάρχης.
- Φ.—Καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος λοιπὸν Συνταγματάρχης.
- Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς βρὲ γάϊδαρε, κάνει γιὰ Τμηματάρχης.
- Φ.—Καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος, βρὲ μασκαρά, Αὐλάρχης.
- Π.—Κι' ὁ Ὀδυσσεὺς, βρὲ τενεκέ, ἀξίζει γιὰ Τοπάρχης. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖς τὰ περὶ Ὀδυσσεῶς, ὄρσε δαὸ τρεῖς καὶ πῆγαινε ἴσ' τὴν Ἀμφισσα δρομαίως.

Λογοδοσία γιὰ μιὰ πρεσβεία.

Τώρα ὅπου ἀπὸ πρέσβυς τῆς Μαδρίτης παρητήθην, τώρα ὅπου ἴσ' τὸ κεφάλι δὲν φορῶ τὸ τρικαντό, τώρα ποῦ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν ἀπηνήθην, τώρα ὅπου χάφτω μίγαις καὶ τὴν τσέπη μου βροντῶ, θὰ ἐκθέσω ἐν συντόμῳ τὶ ὡς πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων ἐκατόρθωσα νὰ κάμω εἰς τὴν γῆν τῶν μα ν δ ο λ ί ν ω ν.

Καὶ ἐν πρώτοις μόλις πῆγα εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης ἐπροσπάθησα μετόχους νὰ εὐρῶ ἴσ' τὴν Κωπαῖδα, πλὴν ἐννόησαν κι' ἐκεῖνοι ὅτι ἡμῶν μεσίτης καὶ δὲν ἦρα οὔτε ἓνα ἴσ' τῶν Κιχώτων τὴν πατρίδα. Ἐπροσπάθησα νὰ γίνῃ κι' ἀτμοπλοίων ἐταιρία, μὰ δὲν μ' ἄκουσε κανένας κι' ἔτσι ἔμεινα ἴσ' τὰ κρούα.

Ἐπροσπάθησα προσέτι κι' ἓνα δάνειο νὰ κάμω, νὰ τοκίσω τὸν παρᾶ μου ἑκατὸ τὰ ἑκατό, με σκοπὸν τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀλφόνσου νὰ συνδράμω, πλὴν κατὰ κακὴν των τύχην δὲν ἐπέτυχε κι' αὐτό. Ἔτσι ἔμειν' ὁ παρᾶς μου δίχως τόκο ἴσ' τὸ πουγγί μου καὶ χωρὶς κανένα κέρδος ἐπερνοῦσε ἡ ζωὴ μου.

Ἐπροσπάθησα νὰ εὐρῶ καμμιά λίμνη νὰ ξηράνω, πλὴν καμμιά δὲν εὐρέθη εἰς τῶν Ἰσπανῶν τὸν τόπον, μίαν μοναχὰ εὐρέθη ἴσ' ἓνα ὑψωμα ἐπάνω, μὰ πολὺ νερὸ δὲν εἶχε καὶ δὲν ἀξίζε τὸν κόπον. Τέλος πάντων, κύριό μου, ὅλα τὰ εὐρέθη σκοῦρα καὶ ἴσ' τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης καὶ εἰς τὴν Ἐστραμαδοῦρα.

Ταῦτα εἶναι ἐν συντόμῳ ὅσα ἔκαμα καὶ εἶδα εἰς τὴν γῆν τῶν ταυρομάχων γιὰ τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων, κι' ἐπὶ τέλος παρητήθην με τὴν μόνην μου ἐλπίδα, ὅτι πρέσβυν ὁ Τρικούτης θὰ με στείλῃ ἴσ' τὸ Λονδίνον. Κι' ἂν καὶ μέσα εἰς τὴν Λόντρα κόλλο δυνατὸ δὲν κάνει στὴν κάμποῦρα σας καὶ πάλι μιὰ χαρὰ θὰ ξεθυμάνω.